

UZASADNIENIE

Powód S. W. wystąpił przeciwko Towarzystwu (...) S.A. z siedzibą w W. o zasądzenie kwoty 5.697,62 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 23 sierpnia 2019 roku do dnia zapłaty – tytułem odszkodowania uzupełniającego oraz zasądzenie od pozwanego na swoją rzecz kosztów procesu.

Wskazał, iż na skutek kolizji drogowej z dnia 4 lipca 2016 roku uszkodzony został samochód marki B. o numerze rejestracyjnym (...), stanowiący jego własność. Sprawca kolizji korzystał z ochrony ubezpieczeniowej w zakresie OC w Towarzystwie (...) S.A. z siedzibą w W.. Pozwany uznał swą odpowiedzialność i ustalił, że szkoda miała charakter całkowity. W konsekwencji, uprawnionemu wypłacono kwotę 6.700,00 zł tytułem odszkodowania. W ocenie strony powodowej, wysokość należnego odszkodowania została zaniżona. W toku postępowania prowadzonego przed Sądem Rejonowym w Suwałkach (sygn. akt I C 279/20) biegły sądowy J. P. ustalił, że kwota należnego powodowi odszkodowania winna wynosić 15.397,62 zł brutto. Wyrokiem Sądu Rejonowego w Suwałkach wydanym w dniu 23 lutego 2021 roku w sprawie o sygn. akt I C 279/20 uwzględniono częściowe roszczenie powoda w kwocie 3.000,00 zł. W tej sytuacji – zdaniem strony powodowej – pozwany zalega z zapłatą odszkodowania uzupełniającego w wysokości dochodzonej niniejszym pozwem. Z kolei, roszczenie odsetkowe wynika z daty zgłoszenia szkody i ustawowego terminu na jej likwidację.

Wydany przez sąd nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym Towarzystwo (...) S.A. z siedzibą w W. zaskarżyło sprzeciwem, domagając się oddalenia powództwa w całości oraz zasądzenia od powoda na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa prawnego według norm przepisanych, wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty.

Pozwany przyznał, iż co do zasady ponosi odpowiedzialność za szkodę powstałą w pojeździe marki B. o numerze rejestracyjnym (...) na skutek zdarzenia z dnia 4 lipca 2016 roku. i roszczenie odszkodowawcze z powyższego tytułu zaspokoił poprzez wypłatę kwot 6.700,00 zł, a następnie 3.000,00 zł – zgodnie z wyrokiem Sądu Rejonowego w Suwałkach wydanym w dniu 23 lutego 2021 roku w sprawie o sygn. akt I C 279/20 . Podniósł również, iż roszczenie o zapłatę dodatkowego odszkodowania jest przedawnione.

Sąd Rejonowy ustalił, co następuje:

W dniu 4 lipca 2016 roku doszło do zdarzenia drogowego, w wyniku którego uszkodzony został samochód marki B. o numerze rejestracyjnym (...), stanowiący własność S. W.. Sprawca kolizji korzystał z ochrony ubezpieczeniowej w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia posiadaczy pojazdów mechanicznych w Towarzystwie (...) S.A. z siedzibą w W..

Wysokość odszkodowania należnego S. W. w związku z uszkodzeniem pojazdu marki B. o numerze rejestracyjnym (...) na skutek zdarzenia z dnia 4 lipca 2016 roku, Towarzystwo (...) S.A. z siedzibą w W. ustaliło na kwotę 6.700,00 zł przy przyjęciu, że naprawa pojazdu uszkodzonego jest ekonomicznie nieuzasadniona, a wartość pojazdu przed szkodą stanowi kwota 10.100,00 zł, natomiast wartość pojazdu po szkodzie to kwota 3.400,00 zł.

W rzeczywistości koszty naprawy pojazdu marki B. o numerze rejestracyjnym (...) w zakresie uszkodzeń związanych ze zdarzeniem z dnia 4 lipca 2016 roku ukształtowały się na poziomie 15.397,62 zł brutto przy zastosowaniu oryginalnych części zamiennych oraz przy zastosowaniu średnich stawek za robociznę obowiązujących w miejscu zamieszkania S. W., przy czym nie spowoduje to wzrostu wartości pojazdu po naprawie. Natomiast koszt naprawy ww. pojazdu przy zastosowaniu alternatywnych części zamiennych stanowi kwotę 12.498,95 zł. Wartość rynkowa pojazdu w stanie nieuszkodzonym przed kolizją stanowi kwotę 15.700,00 zł, zaś wartość pojazdu po szkodzie stanowi kwotę 9.600,00 zł.

Sąd Rejonowy w Suwałkach w dniu 23 lutego 2021 roku w sprawie o sygn. akt I C 279/20 wydał wyrok, w którym zasądził od Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz S. W. kwotę 3.000,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 23 sierpnia 2016 roku do dnia zapłaty – tytułem częściowego odszkodowania za szkodę w pojeździe marki B. o numerze rejestracyjnym (...) w zakresie uszkodzeń związanych ze zdarzeniem z dnia 4 lipca 2016 roku. Powyższe orzeczenie uprawomocniło się z dniem 7 maja 2021 roku.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo wywiedzione przez S. W. zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Strona powodowa dochodzi zapłaty odszkodowania uzupełniającego z tytułu szkody w pojeździe marki B. o numerze rejestracyjnym (...) powstałej na skutek zdarzenia z dnia 4 lipca 2016 roku.

W toku postępowania sądowego o sygn. akt I C 279/20 żądanie strony powodowej co do kwoty 3.000,00 zł tytułem częściowego odszkodowania za szkodę w pojeździe marki B. o numerze rejestracyjnym (...) powstałej na skutek zdarzenia z dnia 4 lipca 2016 roku, uznano za usprawiedliwione, czego wyrazem jest treść prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w Suwałkach wydanego w dniu 23 lutego 2021 roku.

Powyższa kwestia, będąca przedmiotem rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego w Suwałkach w sprawie o sygn. akt I C 279/20 pozostaje aktualna, a w konsekwencji, ustalenia i wnioski poczynione przez Sąd Rejonowy w Suwałkach w sprawie o sygn. akt I C 279/20 zachowują aktualność i są w pełni podzielone przez Sąd rozpoznający sprawę niniejszą.

Zgodnie z art. 365 § 1 k.p.c. orzeczenie prawomocne wiąże nie tylko strony i sąd, który je wydał, lecz również inne sądy oraz inne organy państwowe i organy administracji publicznej, a w wypadkach w ustawie przewidzianych także inne osoby. Za ugruntowany w orzecznictwie należy uznać pogląd, że prawomocny wyrok uwzględniający żądanie powództwa o część wierzytelności przesądza pozytywnie o zasadzie odpowiedzialności pozwanego w dalszych procesach. Jeżeli zatem powód dochodził tylko części świadczenia, a następnie wytoczył powództwo o pozostałą część, wyrok prawomocny uwzględniający powództwo co do części świadczenia wiąże sąd w zakresie odpowiedzialności pozwanego względem powoda, także co do pozostałej części świadczenia (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 26 czerwca 2006 r., IV CSK 89/05, OSNC 2007, Nr 1, poz. 15 i z dnia 24 października 2013 r., IV CSK 62/13). Co do zasady, moc wiążąca wyroku dotyczy związania jego treścią, nie zaś uzasadnieniem (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 października 2013 r., I CSK 86/13), ale trzeba podkreślić, że na podstawie brzmienia samej tylko sentencji wyroku nie sposób jest zidentyfikować nie tylko stosunku prawnego, z którego wynikało rozstrzygnięte nim roszczenie, ale także wszystkich charakterystycznych dla niego aspektów, różniących go od innych stosunków tego samego rodzaju. Odwołanie się do samej sentencji wyroku zwykle nie wystarcza zatem do wyznaczenia granic powagi rzeczy osądzonej, jaką należy mu przypisać, i z tego samego powodu nie wystarcza też do określenia właściwej mu mocy wiążącej. Sąd rozpoznający nową sprawę między tymi samymi stronami zobowiązany jest przyjąć, że dana kwestia prawna kształtuje się tak jak wynika to z wcześniejszego prawomocnego wyroku (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 15 lutego 2007 r., II CSK 452/06, z dnia 8 czerwca 2005 r., V CK 702/04, z dnia 12 maja 2006 r., V CSK 59/06, z dnia 13 kwietnia 2005 r., IV CK 663/04 i z dnia 18 czerwca 2009 r., II CSK 12/09). Jeżeli kwestia ta pojawia się w kolejnej sprawie nie podlega ona ponownemu badaniu, a pozytywny skutek rzeczy osądzonej stwarza nie tylko zakaz dokonywania ustaleń sprzecznych z wcześniej osądzoną kwestią, ale także zakaz prowadzenia w tym zakresie postępowania dowodowego (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 października 2013 r., sygn. akt IV CSK 62/13).

Z przytoczonych względów, Sąd Rejonowy zobowiązany był przyjąć, że stosunek prawny pomiędzy stronami kształtuje się tak, jak wynika to z wcześniejszego prawomocnego wyroku tut. Sądu w sprawie o sygn. akt I C 279/20.

Stąd też, postanowieniem z dnia 29 marca 2022 roku Sąd Rejonowy na podstawie art. 235² § 1 pkt 5 k.p.c. pominął dowód z opinii innego biegłego uznając, iż zmierza on jedynie do przedłużenia niniejszego postępowania.

Przechodząc do ustaleń poczynionych w sprawie Sądu Rejonowego w Suwałkach w sprawie o sygn. akt I C 279/20 podać trzeba, że konieczne jest uwzględnienie wariantu naprawy pojazdu marki B. o numerze rejestracyjnym (...)

zakładającego użycie części zamiennych nowych, oryginalnych (nie tzw. zamienników) i opiewającego na kwotę 15.397,62 zł brutto. Tak przeprowadzona naprawa pozwoli na przywrócenie tegoż pojazdu do stanu sprzed szkody pod każdym względem tj. jakościowym, wytrzymałościowym, estetycznym oraz bezpieczeństwa dalszego użytkowania. Jednocześnie naprawa w powyższy sposób nie spowoduje wzrostu wartości pojazdu do wartości sprzed zdarzenia z dnia 4 lipca 2016 roku.

Natomiast koszty naprawy przy użyciu części zamiennych alternatywnych oraz przy zastosowaniu średnich stawek za roboczogodzinę obowiązujących w miejscu zamieszkania powoda mogły wynieść 12.498,95 zł brutto. Tak przeprowadzona naprawa nie spowoduje obniżenia wartości pojazdu, ale też nie przywróci stanu pojazdu marki B. o numerze rejestracyjnym (...) do stanu sprzed zdarzenia z dnia 4 lipca 2016 roku.

W konsekwencji, przeprowadzone postępowanie w sprawie Sądu Rejonowego w Suwałkach o sygn. akt I C 279/20 doprowadziło do wniosku, iż koszty naprawy pojazdu marki B. o numerze rejestracyjnym (...) wynoszą 15.397,62 zł brutto i w takim zakresie winne być zrefundowane przez pozwanego.

Zdaniem Sądu rejonowego zarzut przedawnienia roszczenia zgłoszony przez stronę pozwaną, nie zasługiwał na uwzględnienie.

Sąd ten wskazał, iż zgodnie z art. 819 § 4 k.c. bieg przedawnienia rozpoczyna się na nowo od dnia, w którym zgłaszający roszczenie lub zdarzenie otrzymał na piśmie oświadczenie ubezpieczyciela o przyznaniu lub odmowie świadczenia. W aktach sprawy i w aktach szkody brak jest tymczasem dowodu doręczenia powodowi decyzji o przyznaniu odszkodowania w odpowiedzi na zgłoszenie szkody z dnia 22 lipca 2016 r. Dla ustalenia daty ponownego biegu przedawnienia po zgłoszeniu szkody z dnia 22 lipca 2016 r. nie było wystarczające ustalenie daty, w której najpóźniej powód dowiedział się o wysokości przyznanego odszkodowania. W materiale dowodowym sprawy brak zaś dowodu wykazującego datę doręczenia powodowi decyzji ubezpieczyciela w tym przedmiocie. Pozwany nie przedstawił bowiem własnego twierdzenia co do daty doręczenia powodowi decyzji z dnia 7 listopada 2016 r. (początek biegu przedawnienia wiązał z wypłatą powodowi przyznanego odszkodowania). Z tej przyczyny Sąd Rejonowy w Suwałkach w sprawie o sygn. akt I C 279/20 nie uwzględnił zarzutu przedawnienia.

Sąd Rejonowy stanął na stanowisku, że niezasadnie strona pozwana wskazała również, że wniesieniem pozwu z dnia 31.12.2019 r. doszło do przerwania biegu przedawnienia tylko w zakresie dochodzonej wówczas kwoty 3.000,00 zł. bowiem powód jasno określił wówczas, iż dochodzi częściowego odszkodowania. Tym samym bieg przedawnienia zdaniem sądu został przerwany, co do całego uzasadnionego roszczenia określonego co do wysokości dopiero w toku postępowania przed Sądem Rejonowym w Suwałkach w sprawie o sygn. akt I C 279/20.

Zatem wysokość kosztów naprawy pojazdu marki B. o numerze rejestracyjnym (...) ukształtowała się na poziomie 15.397,62 zł. Towarzystwo (...) S.A. z siedzibą w W. po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego wypłaciło kwotę 6.700,00 zł, zaś Sąd Rejonowy w Suwałkach w sprawie o sygn. akt I C 279/20 na mocy prawomocnego wyroku wydanego w dniu 23 lutego 2021 roku zasądził kwotę 3.000,00 zł tytułem częściowego odszkodowania. W tej sytuacji roszczenie powoda zamyka się kwotą 5.697,62 zł i zasługuje na uwzględnienie w całości. O odsetkach sąd orzekł zgodnie z żądaniem pozwu, tj. zasądzono je od dnia 23 sierpnia 2016 roku, mając na uwadze datę zgłoszenia szkody i ustawowy termin na jej likwidację.

O kosztach procesu sąd rozstrzygnął na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804 ze zm.).

wywiódł pozwany zarzucając temu wyrokowi:

1. naruszenie przepisów prawa procesowego, tj. art. 278 k.p.c. w zw. z art. 286 k.p.c., 235² pkt. 2, 3, 5 k.p.c. oraz w zw. z art. 162 k.p.c. (zastrzeżenie do protokołu złożone na rozprawie 29.03.2022 r.) poprzez jego zastosowanie i pominięcie wniosku pozwanego o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z kolejnej opinii innego biegłego sądowego

w celu ustalenia wartości rynkowej pojazdu marki B. nr rej. (...) w dacie zdarzenia z dnia 4.07.2016 r. oraz wartości pozostałości ww. pojazdu, podczas gdy dowód ten miał istotne znaczenie dla sprawy, gdyż biorąc pod uwagę zakres zarzutów pozwanego do opinii biegłego sądowego J. P., ustalenie wartości rynkowej pojazdu oraz wartości pozostałości wymagało dopuszczenia i przeprowadzenia dowodu z opinii innego biegłego sądowego,

2. naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 819 § 3 i 4 k.c. w zw. z art. 442¹ § 1 k.c. poprzez ich niezastosowanie i niezasadne uznanie, iż termin przedawnienia żądania odszkodowania zostaje przerwany w stosunku do całego roszczenia, nawet nie objętego czynnością, podczas gdy pozew o pozostałą część roszczenia został wniesiony już po upływie terminu przedawnienia,

3. naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 123 § 1 k.c. poprzez jego zastosowanie i niezasadne uznanie, iż termin przedawnienia zostaje przerwany przez każdą czynność przed sądem, również w zakresie części roszczenia, która nie została objęta tą czynnością,

4. naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 481 k.c. poprzez jego błędne zastosowanie skutkujące zasądzeniem na rzecz powoda odsetek ustawowych za opóźnienie, podczas gdy świadczenie główne nie było powodowi należne od pozwanego.

W oparciu o powyższe, wnosił o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów postępowania oraz zastępstwa procesowego za obie instancje wedle norm przepisanych,

ewentualnie o:

2. uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia sądowi pierwszej instancji oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów postępowania oraz zastępstwa procesowego w instancji odwoławczej.

Ponadto, na podstawie art. 380 k.p.c. w zw. z art. 382 k.p.c. w zw. z art. 368 § 1 pkt. 4 k.p.c. wnosił o:

przeprowadzenie kontroli wydanego w toku procesu, na rozprawie dnia 29.03.2022 r. postanowienia Sądu Rejonowego w Suwałkach w przedmiocie pominięcia wniosku dowodowego pozwanego o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii innego biegłego sądowego oraz zmianę postanowienia poprzez dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii innego biegłego sądowego, celem ustalenia wartości rynkowej pojazdu marki B. nr rej. (...) przed zdarzeniem z dnia 4.07.2016 r., wartości jego pozostałości oraz uzasadnionych kosztów naprawy pojazdu marki B. nr rej. (...).

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelację uznać należało za nieuzasadnioną mimo trafności niektórych zarzutów w niej podniesionych, o czym będzie mowa niżej.

Na wstępie jednak wskazać należy, iż sąd okręgowy podziela stanowisko sądu rejonowego i argumentację podniesioną w uzasadnieniu wyroku dotyczącą związania sądu prawomocnym orzeczeniem zapadłym wcześniej na skutek wystąpienia strony z tzw. roszczeniem częściowym. Obowiązujące przepisy nie pozbawiają strony prawa do dochodzenia jedynie części należności wynikającej z danego stosunku prawnego, co w przypadku przesądzenia zasady i ustalenia wysokości należnej kwoty – winno wiązać sąd przy dochodzeniu przez powoda pozostałej części należności. Potwierdza ten pogląd chociażby wyrok Sądu Najwyższego w sprawie IV CSK 62/13 w którym stwierdził „W razie prawomocnego uwzględnienia części roszczenia o spełnienia świadczenia z tego samego stosunku prawnego w procesie dotyczącym spełnienia reszty świadczenia sąd nie może w tych samych okolicznościach prawnych i faktycznych orzec odmiennie o zasadzie odpowiedzialności pozwanego. Sprzeciwia się temu bowiem przepis art. 365 § 1 KPC, ustanawiający stan związania prawomocnym orzeczeniem nie tylko stron i sądu, który je wydał, lecz

również innych sądów. Istnienie prawomocnego wyroku co do udzielenia ochrony prawnej określonego prawu podmiotowemu przekreśla możliwość rozbieżnego ocenienia zasadności roszczenia wynikającego z tego prawa, jeżeli występują te same okoliczności.”

Sprawa niniejsza jest typowym przykładem stanu faktycznego i prawnego, do którego cytowane orzeczenie na zastosowanie w całości bez żadnych wyjątków. Dotyczy bowiem ona jednej należności (odszkodowania) wynikającego z jednego zdarzenia (wypadku), a kwota należnego odszkodowania została w całości ustalona w sprawie I C 279/20 przy pomocy opinii biegłego posiadającego wiadomości specjalne. Należy przy tym zaznaczyć, że ocena dowodów w tym zarzut dotyczący nieuwzględnienia wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii kolejnego biegłego w kontekście podniesionych zarzutów apelacyjnych była weryfikowana w ramach postępowania odwoławczego – przez sąd II-giej instancji nie znajdując uznania sądu odwoławczego. Obecnie złożona apelacja w sprawie I C 714/21 jest dokładnym powieleniem w zakresie zarzutów jak i argumentacji – apelacji która była już przedmiotem oceny sądu II-giej instancji, tyle że w sprawie o pierwszą część należnego odszkodowania. W aktualnym stanie prawnym dopuszczalnym jest skorzystanie z opinii sporządzonej w innej sprawie co wynika wprost z treści art. 278¹ kpc, a samo niezadowolenie stron z treści opinii nie stanowi podstawy do dopuszczania kolejnych dowodów w tym zakresie.

W ocenie sądu okręgowego trafnym okazał się zarzut podniesiony w apelacji, a dotyczący poglądu wyrażonego przez sąd I-szej instancji, iż wystąpienie z roszczeniem częściowym przerywa bieg terminu przedawnienia także co do części, która nie była objęta żądaniem pozwu. Co prawda w tej kwestii można spotkać różne poglądy (I CSK 684/09; IV CSK 142/12; IV CSK 44/16), w tym również takie jakie zaprezentował sąd rejonowy, to jednak sąd okręgowy nie podziela takiego poglądu. Z chwilą bowiem uchylecia art. 321 § 2 kpc odpadła podstawa prawna uzasadniająca przyjmowanie konstrukcji prawnej przedstawionej przez sąd rejonowy. W stanie prawnym do 5.02.2005r nie mogło ulegać wątpliwości, że wytoczenie powództwa o odszkodowanie przerywało bieg przedawnienia co do całości roszczenia, choćby jego rozmiar określony w pozwie był niższy. W obecnym stanie prawnym takiej normy jednak brak. Zgodzić się zatem należy z Sądem Najwyższym - który w wyroku z dnia 17 września 2021 r., sygn. akt I CSKP 258/21 stwierdził „W aktualnym stanie prawnym nie ma podstawy do przyjęcia, że wytoczenie powództwa o odszkodowanie przerywa bieg przedawnienia co do całości roszczenia, choćby jego rozmiar określony w pozwie był niższy”.

Jednak trafność wskazanego wyżej zarzutu nie mogła wpłynąć na ocenę zasadności apelacji w zakresie podniesionego zarzutu przedawnienia. Zgodnie bowiem z art. 819 roszczenia z umowy ubezpieczenia przedawniają się z upływem trzech lat, jednak jak stanowi § 4 in fine tegoż przepisu „bieg przedawnienia rozpoczyna się na nowo od dnia, w którym zgłaszający roszczenie lub zdarzenie otrzymał na piśmie oświadczenie ubezpieczyciela o przyznaniu lub odmowie świadczenia.” Zdaniem sądu nie ma przy tym podstaw by wypłatę odszkodowania traktować jako zakończenie procesu likwidacji szkody. Niejednokrotnie bowiem zakłady ubezpieczeń wypłacają odszkodowania w kilku transzach, co wynika np. z kolejnych ustaleń czynionych w procesie likwidacji szkody.

Analiza akt sprawy tak prowadzonej pod sygnaturą I C 279/20 (o zapłatę roszczenia częściowego) jak i sprawy niniejszej w tym akt szkodowych nie pozwoliła na ustalenie czy i z jaką datą powód otrzymał na piśmie oświadczenie ubezpieczyciela o przyznaniu lub odmowie świadczenia. Pierwszy ślad o wydaniu takiej decyzji pojawił się przy sprzeciwie pozwanego który wpłynął do akt sprawy I C 279/20 w dniu 11 marca 2020r. W ocenie sądu dopiero doręczenie powodowi sprzeciwu, którego załącznikiem jest decyzja wydana 7 listopada 2016r stanowi wypełnienie obowiązku nałożonego normą art. 819 § 4 kc i dopiero od tej daty rozpoczął bieg trzyletni termin przedawnienia. Dowodu na wcześniejsze doręczenie decyzji strona pozwana nie przedstawiła.

Jak się generalnie przyjmuje w zakresie zarzutów ciężar dowodu spoczywa na tym, kto powołuje okoliczności faktyczne na ich uzasadnienie (wyr. SN z 13.1.2017 r., III CNP 3/16, Jak przy tym wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 6.10.2017r (V CSK 36/17) „Ciężar dowodu faktu, kiedy poszkodowany dowiedział się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia, spoczywa na pozwanym, który podniósł zarzut przedawnienia roszczenia (art. 6 w zw. z art. 442¹ § 1)”

Zatem to na pozwanym spoczywał ciężar wykazania, że powodowi doręczono na piśmie decyzję z dnia 7.11.2016r, co by uzasadniało rozpoczęcie biegu terminu przedawnienia. Takiego jednak dowodu nie przedstawiono – stąd też należało przyjąć jak to wyżej wskazano, że bieg terminu przedawnienia rozpoczął się od daty doręczenia „decyzji o przyznaniu odszkodowania” dołączonej do sprzeciwu od nakazu zapłaty w sprawie I C 279/20 (k.39). W tej zaś sytuacji 3 letni termin przedawnienia roszczenia upłynie najwcześniej z dniem 18 marca 2023r (bowiem 17 marca 2020r wykonano zarządzenie o doręczeniu sprzeciwu pełnomocnikowi powoda). Stwierdzić więc należy, że w tym stanie faktycznym, że nie doszło do przedawnienia roszczenia – wbrew twierdzeniom apelacji.

Mając powyższe na uwadze i działając na mocy art. 385 kpc apelację jako niezasadną należało oddalić. O kosztach za postępowanie odwoławcze orzeczono na podstawie art. 98 kpc w zw. z art. 108 kpc i § 2 pkt 4 rozporządzenia ministra sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

(...) Cezary Olszewski